

Giandomenico Tiepolo, "El minuet"

El ball de màscares

15 març 2008

Com cada diumenge, Domenico se'n va anar al parc a jugar amb el seu monopatí mentre escoltava música al seu mp3. Aquell matí, sense saber per què, es va fixar en l'estàtua de la deessa que hi havia al parc i es va preguntar:

Quan la deuriem haver col·locat? Quants nens l'haurien contemplat des de feia segles?

Ara l'estàtua estava bruta pels fums dels cotxes de la ciutat i a més, la gent no se la mirava per que passejaven parlant pels telèfons mòbils.

Estava pensant en això quan de sobte, Domenico va començar a escoltar, una música antiga?. Pensava que se li havia espatllat el mp3. Però quan va mirar al seu voltant no es podia creure el que veia...

El ball de màscares

El cel s'havia tornat d'un blau brillant com mai no havia vist i aquella música antiga provenia d'una orquestra que tocava allà mateix, en directe.

Damunt el seu pedestal es trobava com sempre l'estàtua de la deessa, però era diferent, ja no estava bruta i lluïa d'una forma especial. Es trobava envoltada d'un munt de persones que anaven disfressades amb màscares i ballaven un ball desconegut per ell.

Però el que no podia imaginar-se Domenico era que aquestes persones el veien, estaven sorpresos de la seva presència i es preguntaven qui era aquest personatge tant diferents de ells.

A l'ombra d'una ombrel·la una dona deia:

-T'has fixat en la disfressa d'aquell noi? És molt estranya!

I dos joves comentaven:

-Mira, porta una cosa al canell que fa tic-tac, tic-tac, tic-tac...

I l'home que ballava com un boig al mig de la pista amb una llarga barba de punxa va cridar:

-Això es cosa de bruixes, cosa de bruixes!

Uns altres es preguntaven:

-Per què porta un anell en un llavi?

I un senyor que ballava amb gran elegància es va fixar en les seves sabates del noi i va dir:

-Porta llums de colors a les sabates. Que estrany!

I darrera seu un a parella comentava:

-I què és aquest tros de taula amb rodes -referint-se al monopatí.

I l'home de la barba de punxa va tornar a cridar:

-Això es cosa de bruixes, cosa de bruixes!

Una noia li va dir a la seva amiga:

-Què deu ser això que està bevent de color marró amb bombolles, en aquesta ampolla amb lletres tant curioses?

I una senyora que feia pinta de ser molt presumida es va atrevir a més:

-Hola nen estrany. Em concedeix vostè aquest ball?

Domenico no sabia què fer. Si sortia a ballar, què passaria? Ell només sabia ballar rap! I el que era ben segur es que mai no aconseguiria fer aquestes passes de ball tan delicades... i complicades!

En aquell moment va irrompre un senyor molt inquietant. Duia una capa que li cobria tot el cos i una màscara blanca que li cobria tota la cara. I va resoldre el misteri:

-Hola, sóc Nostradamus, i aquest noi és així, no és una disfressa. Vesteix d'aquesta manera i té aquesta beguda tan rara perquè ve del futur. Ha viatjat amb la seva imaginació fins aquest segle, el XVIII, i està veient el nostre ball de disfresses i gaudint d'un minuet, però quan acabi la beguda i tingui ganes de jugar amb el seu monopatí tornarà a la realitat.

Llavors l'home de la barba de punxa va cridar:

-Què us deia? Això es cosa de bruixes, cosa de bruixes!

I tots a la festa van repetir:

-Això es cosa de bruixes, cosa de bruixes!

Domenico es va espantar. Va recordar les paraules de Nostradamus i es va acabar de seguida la beguda i, efectivament, va començar a tornar a la realitat.

A Domenico li va sonar el mòbil. Era la seva mare:

-Torna a casa, que ja és tard.

Domenico va penjar, es va posar la seva música i va pujar al monopatí.

Abans de marxar va mirar per últim cop l'estàtua de la deessa i va pensar que mai no oblidaria aquesta escena tan viva i preciosa a la qual la seva imaginació l'havia transportat.